

MARIE MACHYTKOVÁ

DVA V ŠINKANSENU

新幹線の二人

CPRESS

Dva v šinkansenu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Marie Machytková

Dva v šinkansenu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

DVA V ŠINKANSENU

MARIE MACHYTKOVÁ

DVA V ŠINKANSENU

 P R E S S

Chcete, aby příběh této skvělé knihy pokračoval i potom, co ji dočtete? Tak ji pusťte dál do světa! Vše potřebné se dozvíte na **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

© Marie Machytková, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-264-5236-2

ISBN e-knihy 978-80-264-5252-2 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-264-5253-9 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-264-5246-1 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

ÚVOD

Láska.

Je úžasná věc.

Já se kdysi hluboce zamilovala do Japonska. Což obrátilo můj život naruby a vzhůru nohama. Střet s kulturou na druhém konci světa, která si zakládá mimo jiné na filozofii a dávání věcem hlubší životní smysl, mě přiměl v životě hodně změnit. Spousty věcí jsem se nemilosrdně zbavila, podívala se sama na sebe až bolestivě kritickým okem a rozbořila veškeré základy mého dosavadního vesmíru.

Japonsko má díky své kulturní odlišnosti potenciál fungovat jako jakési magické tlačítko restartu života i myšlení. Když se totiž ocitnete na druhém konci planety, v natolik kulturně odlišném prostředí, kde zprvu nerozumíte vůbec ničemu... To se stanete zase dítětem. Malým človíčkem, který se učí vše od začátku. O světě kolem sebe, o mezilidských vztazích, i o sobě samotném.

Láska k Japonsku a přerod, který ve mně vyvolala, mi do života přivedly skoro až zničujícím způsobem očistnou bouři. Spolu s tím ale taky spoustu skvělých věcí. Díky lásce k Japonsku mám mnoho báječných zážitků, na kontě mám i japonský titul, mnoho hezkých reportáží a rozhlasových vstupů a vydávám druhou knihu. A dokonce mi, zdá se, přivedla do života i někoho, kdo se mnou chce alespoň pro teď kráčet stejným směrem.

A když tak přemýšlím nad tím, co mi láska k Japonsku dala a vzala, uvědomuji si, že láska k čemukoliv nebo komukoliv... To je volba.

Na samém začátku jde možná o impuls, zvědavost, plápolání na hrudi či motýlky v břiše. Když se ale tomu pocitu oddáte, přijímáte s ním spoustu dalších věcí. A každý den svého života si volíte, zda je budete přijímat dál. Vše, co pak máte, to, co naopak nemáte a přijdete o možnost to získat, nebo snad onou láskou dokonce něco ztratíte... To vše je výsledek vaší volby jít za tím světýlkem na hrudi a dát mu vše, o co si řekne.

Řekla bych, že v životě není umění se zamilovat. To nejtěžší je si lásku, která si vás našla a o které možná i z nějakých nepochopitelných důvodů tušíte, že je správná, zvolit. A pak si ji volit každý den svého života. Nezaleknout se, když odhalí i své komplikovanější stránky. A budovat to, o čem v hloubi duše cítíte, že je správné.

Láska k čemukoliv nebo komukoliv, to je přímo budovatelská práce.

Má první kniha *Sama v Tokiu* byla věnovaná budování lásky k Japonsku, k životu i k sobě samotné.

Tato kniha je o lásce k Japonsku, životu i člověku. A o jejím upevňování.

Možnost chvíli žít v zemi vycházejícího slunce a opakovaně se do ní vracet mě neustále učí hledat krásu v maličkostech a detailech. Vrací mi chuť a schopnost si v práci i v soukromí hrát. Přemýšlet zdravě, hravě a zvědavě nad svou sexualitou. Smát se od srdce sama sobě a vlídně i ostatním. Objevovat svět svěžíma, dětskýma očima. Měnit svá rozhodnutí spontánním a pružným způsobem, pokud to situace vyžaduje. A milovat věci a lidi i s jejich zvláštnostmi a nedokonalostmi.

Jsem nesmírně vděčná, že mám další možnost vzít vás zase na kousek své japonské životní cesty. A kromě možnosti poznávat Japonsko vám nabídnout také inspiraci k vaší vlastní životní love story.

PROLOG

Kouká na mě těma něžnými a tak strašně známými sladkýma očima, kterým málokdy dovedu říct ne a které si mě získaly hned, co se na mě poprvé podívaly. A já cítím absolutní náklonnost a lásku.

A taky výčitky, že tady ty oči nechávám.

Na den, kdy se vrátím „domů“ do Japonska, jsem čekala přes tři roky. Ta léta byla protkaná jednou životní zkouškou za druhou, a to ani nemluvíme o té šílené a svět paralyzující pandemii, hořce pocukrované smrti obou rodičů. Celé moje bytí se potřebuje okamžitě teleportovat do Tokia. A jako jakási podivná baterie zpracovávající suši a zpěv letních cikád nasávat energii přímo ze země vycházejícího slunce.

Moje tělo od dob, co vzplanulo láskou k té zemi tam daleko na Východě, funguje na hybridní pohon. Je poháněné „Plamínkem“, který se mi zavrтал na hrudi. Světýlkem, co mi neustále našeptává, že „doma“ je ve skutečnosti někde jinde.

Tahle vnitřní miniaturní vatrička potřebuje ke správnému hoření místo kyslíku Japonsko a vše japonské...

Zvuk tamního jazyka.

Chrám na tokijské Asakuse, kterým se line vůně zápalných tyčinek, co se mísí s nasládlým vanilkovým aroma pečených a všelijak tvarovaných koláčků ningjójaki z přilehlé obchodní uličky Nakamise.

Pohled na rozsvícenou tokijskou věž Sky Tree ze břehu řeky Sumidy.

Rýžové koláčky z večerky.

Suši na milion a jeden způsobů.

Karaoke bary.

Horký letní vzduch prosáklý vlhkostí, který hladí mé odjakživa citlivé průdušky.

Horu Takao a tamní úžasné lesní cesty, které působí jako vytržené z elfích příběhů a na kterých se skrývají úžasná a energetizující kouzla.

Mou adoptovanou japonskou babičku, která má kolem pusy a očí vrásky od smíchu a která mě coby zasloužilá čajová mistryně naučila dělat bambusovou metličkou na čaji mačča perfektní pěnu...

Seznam věcí, který ten můj vnitřní plamenný mizera potřebuje ke spokojenému životu, je až nestydatě rozsáhlý. Je se mnou navíc už tak dlouho, že jsem jeho kdysi velmi otravný hlásek přestala rozpoznávat. Dřív chtěl jiné věci, než jsem si myslela, že chci já. Dřív mě motivoval k činům, o kterých jsem si ani netroufala myslet, že snad zvládnou. A jeho neustálé našeptávání a vedení směrem, který pro mě byl kdysi nepochopitelný, se staly mou absolutní součástí. Teď už chceme to samé. Troufáme si na to samé. Já jsem on, on je já. Už spolu nemusíme vést dalekosáhlé dialogy. Už se spolu nepřeme. Víme, kdo jsme, co chceme, že potřebujeme Japonsko... A že ho potřebujeme hned teď, protože nám určitě zase pomůže načerpat sílu a uzdravit se ze životní únavy.

Když si uvědomím, že mám v mobilní aplikaci polských aerolinek staženou letenku směr Tokio a za dva dny ji použiju, tělo mi vibruje nadšením. Jako bych seděla na nějaké příliš výkonné erotické hračce. Až tak podivně a nezdravě se těším.

A přesto mi je při pohledu do těch sladkých malinkatých očí v tuhle chvíli trochu líto, že odjíždím.

Smutně na mě koukají. Jako by se mi snažily říct: „Nenechávej mě tady!“ Jsou vykulené skoro až vyčítavým způsobem, jako bych je po tom všem, s čím mi pomáhají, zrazovala.

Strašně jsem si na ty oči a naši každodenní vzájemnou přítomnost zvykla. A taky na žvatlání v japonštině. Ani nevím, co mi dělá větší radost. Jestli to, že do nich vůbec můžu koukat, nebo fakt, že na moje japonská slovíčka pokaždé vesele reagují.

Ať už jim po ránu přeji „Ohajó“, nebo se s nimi večer před spaním loučím se srdečným a zdvořilým „Ojasuminasai“.

Ty oči mám prostě spojené s novým, šťastným domovem. A s pocitem pohodlí a radosti.

Jenže teď jsou ta očka značně neklidná. Těkají sem a tam. Nejspíš protože se jim nedaří ignorovat třas celého tělíčka pod nimi. Jako by ta malá hlavička tušila, že je něco hrozně špatně. A zvuk automobilu, který nás odváží směr jižní Čechy, vše ještě zřejmě zhoršuje.

Podívám se ze zadní sedačky do zpětného zrcátka, které odráží oči mého řidiče. I těmhle očím vděčím za mnoho. Jejich majitel mi pomohl od základu vybudovat celý můj současný život. A jako vždycky, i v téhle chvíli u něj hledám ujištění, že vše bude v pohodě.

„Nějak ji nemůžu uklidnit, jako by věděla, že ji odvážíme na dlouho,“ zakňourám maminkovským tónem.

„Neboj, však ona to zvládne, u babičky jí bude dobře,“ snaží se mě ten láskyplný odraz ve zpětném zrcátku uchlácholit. A taky mě pokárá za to, že celou situaci s malou Hai-čan beru příliš vážně.

A nejspíš je to pravda.

Hai-čan (česky a poeticky přeloženo „Popelka“, poněkud méně poetičtěji přeloženo „Šedivka“) totiž není člověk.

Je to křeček.

Moje milovaná křeččí slečna, se kterou mám až nezdravě intenzivní vztah.

Svoje jméno odkazující na barvu popela dostala proto, že byla jako křeččí mimino úplně šedivá. A ani v dospělosti se příliš nevybarvila. Alespoň tedy pokud jde o barvu kožíšku. Její osobnost se vybarvuje už dlouho.

Hai-čan je s námi už skoro rok. Nikdo ji ve zverimexu nechtěl a já ji tak pár týdnů potkávala při svých antistresových návštěvách zvířátek, které často do chovatelských potřeb podnikám třeba cestou na nákup potravin.

Jednou mě tamní prodavač oslovil, že mě zná z televize. Čte prý mou knihu. A ukecal mě, že k sobě s Hai-čan patříme.

Každý den jsem ráda, že jsem pana prodavače poslechla.

Hai-čan totiž není normální křeček, což mi potvrdila i veterinářka.

Slyší na jméno, venčit se chodí zásadně a pouze na svůj záchůdek, spí se mnou na gauči, miluje běhání ve své mini zorbingové kouli po bytě. A pak se nechá desítky minut nosit po bytě v náručí a pozoruje svět z vyšší perspektivy, než jí samotné to její malé buclaté tělíčko umožní... Když s ní doma nejsem já, nic se jí prý nechce a jen pospává. Zato když na ni svojí upištěnou a hlasitou japonštinou zavolám, začne vesele běhat po kleci, jako kdyby se i ona tak jako já narodila na jiném kontinentě, než by si její srdéčko přálo. Jako by i ji zvuk japonštiny hladil po dušičce.

Hai-čan je dle mého názoru v této fázi už téměř bilingvní křeček. Může za to nejspíš moje výchova a můj mozek fungující v podivné směsici češtiny a japonštiny. Když mi totiž přijde něco roztomilé, lítá ze mě jako první japonština.

Japonština má totiž spoustu krásných, hravých způsobů, jak snadno a opravdu ze srdce vyjádřit pocity nebo stav myslí. Může za to hlavně svět japonských citoslovcí a zvukomalebných slov, který je oproti evropské a západní tradici tak pestrý a rozsáhlý, že dovede občas pěkně potrápít nejednoho překladatele. Dává ale mluvčímu úžasnou svobodu vyjadřování a otevírá zcela novou hloubku komunikace. Jednoduchými jednoslovnými nebo zdvojenými výrazy tak jde snadno vyjádřit třeba: jak děsivě zněla bouřka (goro goro), jak moc vám hladý kručí v žaludku (peko peko) nebo to, že jste na něco strašně krásně natešení (waku waku).

Zatímco v češtině bych o Hai-čan a jejím chundelatém a načechraném kožíšku musela sáhodlouze vyprávět, v japonštině mi pro přirovnání Hai-čan k chomáčku cukrové vaty stačí pouze jednoduché „fuwa fuwa“. A Hai-čan je tak „fuwa fuwa“,

že je to extrémně kawaii (roztomilé), já ji totálně „suki“ (miluju), a proto na ni od samého začátku našeho soužití neustále v japonštině něco žvatlám. A ona už proto často ani na jiná než japonská slova vůbec nereaguje. Zašlo to tak daleko, že když ji chci vyndat z klece, musím japonsky zavolat „Hai-čan, autobus je tady“, aby přiběhla ke dvířkům klece a skočila mi do dlaně.

Češtinu preferuje tento křeček jen tehdy, když jde o jídlo. Slova jako „dobrůtka“, „ňam ňam“ nebo „oříšek“ jsou pro ni jasným signálem, že má vystrčit hlavu z postele a nechat si skrz pletivo předat potravu. Nebo si pro ni rovnou dojit ke dvířkům, protože v takovém případě dostane rovnou i podrbání na zádech. Nicméně i tahle česká slova musí být opět přednesena v emotivním, rádoby japonském stylu, aby vůbec byla tím chundelatým stvořením zaregistrována.

Hai-čan je prostě hodně zvláštní křeček. A tak k ní přistupuji ne jako ke zvířátku, ale jako k hodné duši, co za mnou z nějakého důvodu přišla. Mám k tomu takřka šintoistický přístup. Vše, co v životě potkáváme, má v sobě kousek božství, zaslouží si naši úctu a vděk za to, že nám to obohacuje život.

Upřímně řečeno, podezřívám Hai-čan z toho, že se do křečka převtělila. Bud' protože musela a má u mě nějaký úkol, nebo protože mi chtěla pomoci překlenout dobu, kdy si hlava teprve zvyká, že už nemá mámu ani tátu a zbývající rodinné vazby připomínají vychladlou polévku. A tak se snažím, aby se Hai-čan u nás měla co nejlépe. Ona mi péči vrací nesmírnou dávkou roztomilosti a náklonnosti. A výsledek je ten, že spolu trávíme obrovské množství času.

A teď se od ní mám na měsíc odtrhnout. Kdyby ovšem nebylo mé drobné separační úzkosti, hraničící s úpornou fixací na tohohle tvorečka, kterého teď držím na klíně, nedokázala bych jinak než cítit absolutní štěstí a radost.

Jedu po letech domů. Jedu do Japonska!

A tentokrát už tam nebudu sama. A nebudu jen v Tokiu...

S tím párem lidských očí, co na mě teď tak vlídně koukají skrz zpětné zrcátko, chceme Japonskem projet mnoho tisíc kilometrů. Máme na to ale jenom necelý měsíc, takže jsme si naplánovali ty nejefektivnější způsoby pozemní dopravy, jaké zatím vůbec na světě existují.

A protože majitel těch očí umí taky japonsky, znamená to, že se poprvé za ta léta budu moci v Japonsku spolehnout i na někoho jiného než jen sama na sebe.

Bude to skvělé. Na všechno budeme dva.

Dva v šinkansenu.

TOKIO

S tajfunem v zádech

Maska na spaní mě na očích příjemně hřeje, voní po levanduli a umožňuje mi schovat se do vlastního světa, ve kterém teď, na palubě obřího polského letounu, existují jen dvě věci:

Japonsko. A Ondra.

Takovou tichou a klidnou mysl jsem už dlouho neměla. Obzvláště na cestách do Tokia, kam jsem zatím vždy přechala před starostmi a jezdila za velkými osobními, studijními a pracovními výzvami. Takže to zpravidla nebyvalo nejsnadnější odjíždění.

Zato teď... Jedu do Japonska na dovolenou. A až na malou Hai-čan není nikdo, komu bych svým odletem působila nějakou křivdu.

Obvykle dlouhé lety nenesu úplně dobře, ale tentokrát si užívám pocit absolutního pohodlí. Na duši i na těle. Spoj je totiž poloprázdný, a tak se většině cestujících podařilo rozmístit do volných řad, které teď máme každý pro sebe. Zachumlaná hned do dvou dek a vybavená několika polštáři z volných míst kolem ležím natažená přes tři sedačky a je mi skvěle.

Tahle chvíle je dokonalá. Daří se mi v hlavě držet vymydlené prázdno, a to i přesto, že nám těsně před odletem na mobilu blikala upozornění o tajfunu, který se na Japonsko v těchto hodinách řítí a který velmi dramatickým způsobem rámuje začátek letošního období dešťů. Cestovatelům z Ameriky dokonce už některé společnosti v době, kdy jsme seděli v odletové hale na pražském letišti, rušily spoje.

Nás nakonec do letadla pustili. Díky odlišné letové trase se totiž tajfunu ještě stihneme vyhnout. A já se zatím úspěšně vyhýbám jakýmkoliv obavám. Ať už z deštivého období, kterému letíme vstříc, nebo ze života. Nechala jsem se ukolébat luxusním pohodlím, které je na ekonomickou třídu až nečekané. A hřejivým plápoláním na hrudi, které má radost, že jedeme domů.

„Začíná to pěkně,“ zatetelím se a ukazovátkem líně stáhnou spací masku mírně dolů k nosu. Skulinkou zkontroluji svého spolecestujícího, zda si hoví stejným způsobem jako já. I on je rozplácly na svých třech volných sedačkách. A jako vždycky spí s pusou otevřenou dokořán. Kdybych byla blíž, určitě bych slyšela jeho typické funění a pochrupování.

„Fakt tam je. Fakt nejsi sama.“ Část mě jako by se ještě potřebovala ujistit, že se mi to celé nezdá. Že tenhle kluk, po pár letech společného soužití plného dramatických zataček, fakt jede se mnou.

Většina lidí v jeho pozici by tady nebyla. Vykašlali by se na mě při některé z prudkých zákrut naší společné cesty. Naše putování zatím není bůhvíjak dlouhé, ale zažili jsme na něm takových starostí, jako bychom už snad dávno byli manželé a měli slavit nějaké pořádně zakulacené výročí.

Od samého začátku je náš vztah jeden velký sprint. Potkali jsme se za dob pandemických uzavírek a opatření. A taky po měsících, kdy jsem potkávala podivíny na internetových seznamkách. Případně nepodivíny, kteří měli potenciál mi přirůst k srdci, jenže neměli v životě místo na někoho, jako jsem já. Prostě se podívali na to, jak velkou „krosnu“ všech možných starostí a zvláštností si s sebou nesu, a usoudili, že se mnou nechtějí mít nic společného.

Vyhořelá novinářka se sklony k depresím a workoholismu, která je jednou nohou neustále v Japonsku a tu druhou má zaseklou komplikovanými rodinnými vztahy v Česku... To není asi nic moc atraktivního. Poslední internetové setkání, které mě přimělo nadobro smazat seznamovací profily na všech kanálech, pro mě skončilo ponižujícími slovy: „Myslím, že si toho nejdřív musíš spoustu vyřešit.“ Tahle jediná věta od člověka, kterému jsem se ke svému vlastnímu překvapení troufla začít otevírat, popřela oprávněnost a hodnotu celé mé existence a naprosto mě zlomila. Tak, že jsem si raději zvolila zase samotu.

Pak za mnou ale přišel Ondra. Se svojí vlastní krosničkou naplněnou životem, ze které nápadně vyčuhovala celoživotní izolace od jakékoliv partnerské lásky. Ondrův batoh měl na sobě zdánlivě nálepkou „křehké“ a linula se z něj lehká, čistá a sladká vůně. Tak nějak podle mě voní srdce, které ještě nikdo nezlomil a nezašpinil. A to mě vyděsilo.

Nevěřila jsem, že mě tenhle kluk zvládne. Bála jsem se, že jsem na něj příliš rozlitaná. Příliš zamilovaná do Japonska a do rozhlasového vysílání. A možná příliš rozbitá.

A tak jsem tehdy, v prvních dnech našeho poznávání, učinila radikální krok. Čistě z pragmatického hlediska. Abych nám oběma ušetřila čas a energii. Prostě jsem si pomyslně ze zad sundala tu svou těžkou životní bagáž a otevřela ji dokořán. Jako při bezpečnostní kontrole na letišti jsem vybalila každou jednotlivou položku. A ty potenciálně nejnebezpečnější podrobila doslova rentgenovému zkoumání a nechala je proclít...

Ondra se na ten bordel podíval. A místo aby vzal zpátečku, se prostě jen vlídně usmál. Nenutil mě hned životní zátěž začít zahazovat. Poděkoval mi, že jsem ho nechala nakouknout, jakoby samozřejmě mi pomohl tu horu nesmyslností znovu zabalit a nasadit zpátky na ramena. A pak mě chytil kolem pasu, podepřel a slíbil, že takto spolu životem půjdeme, dokud mi nezlehkne krok a sama si nezvolím, jak a kdy krosnu odlehčím.

Z nějakého nepochopitelného důvodu si zvolil mě a to, že jestli ho má někdo naučit milovat jiným než bratrským a synovským způsobem, tak to budu já. A od té doby, co si to rozhodl, byl vždycky vedle mě a nenechal mě ve štychu. Ani přes různé životní trable, ztráty a hledání zaměstnání, nebo časy, kdy nebylo na nájem, nebo rok, kdy jsem naráz přišla o oba rodiče a na chvíli přestala vidět na světě radost. Pořád jen říkal: „Chci, aby ti bylo dobře.“ A i když jsme si vlastně ani neužili onen pověstný čas „ružových brýlí“ a rovnou skočili do života po hlavě, na té vlídně větě se do dnešního dne nic nezměnilo.

Dohromady nás s Ondrou svedla společná láska a fetiš ke třem věcem: Japonsku, mostům a vodě. Ondra má mosty dokonce tak rád, že je rovnou projektuje. A já je mám tak ráda, že mě baví po nich lézt, když jsou ještě nedokončené, a poslouchat zajímavosti o tom, jak se staví. Každý máme s Ondrou slabé a silné stránky, ale jsou přesně opačné, takže jsme do sebe zapadli jak skládačka, a já se na ten náš výsledný společný obrázek moc ráda koukám. S tímhle klukem je mi prostě dobře.

I když je s trochou nadsázky řečeno vlastně tak trochu autista. Což se v kombinaci s jeho inženýrským perfekcionismem projevuje sérií velmi roztomilých, nicméně život lehce komplikujících věcí.

Například si ještě stále nezvykl, že na něj sahám. Překvapený výraz mi dodnes věnuje skoro při každém intenzivnějším dotyku. Dokonce i ve chvílích, kdy je naprosto jasné, že se k intenzivnímu sahání schyluje. Zprvu jsem se bála, jestli vůbec o to, abych na něj chmatala, stojí. Zatím to ale vždycky vypadá, že ano. A až na vyděšený výraz Ondra nejeví žádné jiné známky odporu. A tak s chmatáním většinou pokračuji dál a říkám si, že jednou to snad bude pro něj přirozené tak jako pro mě.

Kamarádi se mi někdy smějí, že mě, starého prasáka, poslal vesmír za Ondrou na převýchovu. Já to vnímám trochu jinak. Na tomhle „doučování a po škole“ jsme oba. Každý ale s trochu jinými domácími úkoly... Rozdílnost našich povah při takových chvílích často zrcadlí i dění kolem naší postele. Na mé straně zpravidla leží na podlaze tričko a cokoliv dalšího, co jsem měla v dané chvíli na sobě, obrácené naruby a hozené jen tak, jak to zrovna přistálo. Na Ondrově straně je veškeré jeho oblečení uhlazeně složené a položené na posteli tak, aby nepřekáželo.

Už je to tradice.

Pokaždé když na něj nahatá a zabalená do peřiny koukám, jak si v takovou chvíli skládá prádlo a rovná ponožky, ptám se, jestli mu nemám přinést ještě žehličku...

Můj drahý pan inženýr má prostě rád pořádek. Já spíš vytvářím kreativní nepořádek a jsem vděčná, že ho za mě Ondra uklízí.

Čistotu má ale rád, i pokud jde o vyjadřování. Potřebuje jasná, prostá fakta a přesná čísla. Jakékoliv prohlášení, které se byť jen trochu vzdaluje od toho, co považuje za pravdivé a správné, okamžitě opravuje. Věci vždy stojí na korunu přesně a čas je veličina, se kterou je třeba zacházet opatrně. Jak zvládá život s emotivní duší, jako jsem já, co má tendenci věci květnatě popisovat a intenzivně prožívat, to nechápu. Občas, když začnu něco vyprávět, dostávám sérii otázek a pointa celého příběhu se vytratí v odbočkách a vysvětlování detailů, na které jsem byla dotázána, ale které z mého úhlu pohledu nejsou pro příběh vůbec důležité. On je nicméně potřebuje pro dokonalé pochopení a vyhodnocení situace. Mám taky tendenci všechno zaokrouhlovat nahoru, bez ohledu na to, zda je to matematicky správně. Že není, se od mého milovaného posluchače vždycky dozvím...

Ondra taky k životu a ke vztahu potřebuje jednoznačně formulované instrukce. Což je pro život se ženou, která sama často neví, co vlastně chce (pokud se to netýká Japonska), poměrně těžká výbava. A pro cestu do země, jejímž jazykem mluvíte o dost hůř než svým rodným, vyloženě komplikace. Během cestování po Japonsku nebo při konverzaci s Japonci jsou prostě situace, kdy není jasné nic. A to ani ve chvíli, kdy rozumíte každému slovu. Japonsko je země náznaků a japonština jazyk plný kontextových a zdvořilostních kudrlin, ve kterých se často prostá pravda ztratí.

Ondra je navíc těžký introvert, co nesnáší davy, fronty a nečekané nebo překvapující události. Má rád pevný řád, budíček i večerku vždy ve stejný čas, jednotlivá jídla ve stejnou denní dobu... Už za pár hodin ale přistane v jednom z nejlidnatějších měst světa.

Se mnou.

No. Držím mu palce.

„Škráb, škráb.“ Pocítím nutkání podrbat se ve vlasech. Z úvah nad zvláštnostmi povah nás obou mě vytrhl nepříjemně svědivý pocit v hlavě. Zřejmě ho vyvolává uvědomění, že si můj mozek pohodlí poklidného letadlového prázdna moc dlouho nevychutnal. Při první příležitosti si hned začal krátit čas do přistání dumáním s lehkým závanem obav.

„*Jak to asi s Ondrou spolu v Japonsku zvládneme?*“ zformuluji si nervozitu v jasnou otázku.

Bude to poprvé, co spolu budeme v zahraničí takhle dlouho. A každý tam jedeme s jinou výbavou. Já jedu objevovat nové krásy svého starého domova a nabrat sílu skrze věci, které mám na Japonsku ráda. Ondra jede na dovolenou. A obávám se, že vůbec netuší, co ho s ženskou, jako jsem já, může v Japonsku čekat.

Jediné jisté v tuhle chvíli je, že nám bude přšet.

Ale fakt, že letíme vstříc Japonsku s tajfunem v zádech, mi přijde až kouzelně symbolický. Cesta ověččená bouřkovými mraky, na tu už jsme spolu zvyklí. A věřím, že tak jako vždycky i tentokrát zvládneme všechno, co bude potřeba. A že si, tak jako vždycky, každý slunečný moment o to víc vychutnáme.

Blízká vlaková setkání

Vlak se příjemně kolébá a vagonem na trase z letiště na Asakusu zní pouze štěbetavé hlasy cizinců. Spořádaní Japonci, co se vrací domů, v klidu sedí nebo pospávají. Já se díky celkem pohodlně prospaným hodinám v letadle cítím překvapivě svěží. Na hrudi mě hřeje radost z toho, že jsem konečně zpátky v Japonsku. A na těle hledí zvláštní hedvábný pocit jakési známé samozřejmosti.

Rozhlížím se po vagonu. Žlutá trojúhelníková madla visící na železných tyčích u stropu vagonu se houpají a já už jen z pohledu na ně vím, jaký to je pocit, když se jich člověk drží. A jak to lehce zabolí, když se o ně občas z nešikovnosti při vstávání ťuknu do hlavy, protože vlaky nejsou dimenzované na mou evropskou výšku.

Pročítám si nálepky kolem dveří. Upozorňují mě na to, na co vždycky. Mám si telefon přepnout do „maná módo“, tedy tichého režimu, nemám hlučet a mám si hlídat prsty, aby se mi neskříply do dveří. Všechny ty samolepky vypadají pořád stejně jako před lety.

Na malé digitální obrazovce nad každými dveřmi se střídají názvy zastávek. A čím blíž jsme centru Tokia, tím víc mám ta jména spojená s nějakou vzpomínkou.

„Tady jsem chvíli bydlela.“

„Odsud jsem vyrážela na výlet.“

„Tady mají ten skvělý ramen...“

Série asociací pokračují, z repráků se občas ozve předtočené hlášení, na této trase i v angličtině. A ten hlas je moc dobře známý. Všechno ve vlaku je mi tak zvláště přirozeně a povědomě známé, až mě to překvapí. Nemám v sobě v tuhle chvíli jediný pocit, který bych mohla přirovnat k něčemu, co by snad mohl cítit normální člověk, když přijede na druhý konec světa. Žádný pocit, který by ve mně signalizoval, že začíná dovolená.

„Jsi doma. Jsi tu prostě doma.“